

ღმღმღ

1
110-3
8 3 0

№4, 2014

მხატვარი

ქეთევან
ჭილაშვილი

კუდრაჭა ელენემ სახატავი რვეული გადაშალა, ფანქარი მოიმარჯვა და თავისუფლად მიუსვ-მოუსვა.

– ბიჭოს! ნაძვის ხე არ წამოჭიმა! მერე ტოტებზე დაასკუპა სპილო, დათვი, მელია...

– ეს რა დაგიხატია, ნაძვის ხეა თუ ზოოპარკი? – თავს წამოადგა უფროსი ძმა.

– ეს არის ზოოპარკის ნაძვის ხე! – დინჯად მიუგო ელენემ, ისე, რომ ხატვა არ შეუნყვეტია.

– ოჰო, ბრავო მხატვარო! ბარემ შენი თავიც მიახატე, – ალერსით აუბურდა თმა დაიკოს, ბურთს დაავლო ხელი და ეზოს მიაშურა.

ელენე ერთი კი აბუზღუნდა, მაგრამ მალე ჩაჩუმდა და ხატვა განაგრძო.

მხატვარი
დარეჯან ჭილაშვილი

ბზრიალა

გიო ეზოში ჩავიდა სათამაშოდ და წაღმა-უკულმა ტრიალი დაიწყო. სიამოვნებდა, ადევნებული ნიავი სახეზე რომ ელამუნებოდა, მაგრამ ფეხი ფეხზე გამოედო, წაიქცა და მუხლი იტკინა. შეწუხებული შინ აბრუნდა.

– რა იყო, გიო? – აფორიაქდა დედა შვილის კრუსუნზე.

– არაფერი... სულაც არ მტკივა... ვტრიალებდი და... – ჩაიბურტყუნა.

– ტრიალი რა თამაშია? ვინ მოიგონა? ჩიკორი ხომ არა ხარ? – გაუწყრა დედა და მუხლი შეუკრა.

– ვინ მოიგონა და... დედამინამ! – ამაყად მიუგო გიომ. დედას ღიმილი მოერია.

– ჩემი თუ არ გჯერა, ჰკითხე მამას.

– მჯერა, როგორ არა მჯერა, ჩემო ცელქო და მოუსვენარო, – მიეფერა დედა შვილს, – მაგრამ კარგად დაიმახსოვრე: ბრმად მიმბაძველობა მარცხის საწინდარია!

ჩიკორი – ხისგან გამოთლილი ძაბრის ფორმის სათამაშო, რომელიც ვერტიკალურ მდგომარეობაში ბზრიალებს.

სხივისსამი

მოიწვევა სხივისსამი,
ჩანს, უსომოდ უსვამს ნამი;
იქნებ ვაზის ცრემლნაყური?
მოდის დაწვებშეფაკლული...
საანრილოდ მოდიმარი
ეგებება კოინდარი.

მხატვარი
როინა ხელეშია

შეჯიბრობა

- გამარჯობა!
- გავიმარჯვოს!
- შენ ვინა ხარ?
- ჭუკი ბაჯო!
- მე ძალი ვარ -
ლეკვი მურო,

- წამო, ტბორი
- გადავცუროთ...
- კნუტს მიანდეს მსაჯობა,
- ბაჯომ მუროს
- აჯობა!

მხატვარი
ლამა სულაკაური

*მიუხინვე მიხის წამსვლიერებს თავ-თავისთი
აღვირთი რა იპოვებ წახვეში გახვეული ციფრები.*

ბებოს თბილისელი

რაო? ბებო დაეცაო? – წამოიყვირა უმცროსი ძმისკენ წამით შემობრუნებულმა ანუნამ და შიშის-ზარდაცემულმა იკითხა, ხომ არაფერი იტკინაო?

– რა აღარაო, – აჭიკჭიკდა სოფო ტელეფონში, – მკერდი... მხარი... ფერდი... თეძო... ყველაფერი დაჟეჟილი აქვს... სუნთქვაც უჭირს... თუ წამოახველა, ერთ სიკვდილს ათავებს. რომ შეხედო, ვერ იცნობ – შუბლზე, მარცხენა თვალთან, მუშტის-ტოლა კოპი აზის. თვალი ისე აქვს შემუშებული, გელარც კი ახელს, მაგრამ მარტო ეგ რომ იყოს, რა უშავდა... სასწრაფო დახმარების ექიმმა თქვა, ხელი აქვს მოტეხილიო.

– რაო?! – ისევ გადაირია ანუნია, – ჩემს ბებოს ხელი აქვს მოტეხილი?

– ჰოო, – განაგრძო სოფომ, ბებოს დის შვილიშვილმა, – ექიმებს საავადმყოფოში არ ნაჰყვა, ამ შუალამისას უკან როგორღა დავბრუნდე ეს ხელმოტეხილი და დაჟეჟილ-დაჩეჩვილი დროული დედაკაციო.

– ხელმოტეხილიო? – გაიმეორა გაფითრებულმა ანუნამ. პატარა, ოთხწლიანხევრის ნიკისაც შიშით გაუფართოვდა თვალები: რაო, ანუნია, ბებიას ხელი აქვს მოტეხილიო?

– ჰოო, ჩაილაპარაკა შეფიქრიანებულმა გოგონამ. მეორეკლასელი სოფო კი განაგრძობდა, – ჩვენი ამბავი ხომ იცით, ბებიაჩემი ამ ისუნტის გამო, ჯერჯერობით, ფეხზე ვერ დგება, დედა, კიდევ ბოლნისშია, ის ხომ ბოლნისელ ბავშვებს ინგლისურს ასწავლის და სალამომდე ვერ ჩამოვაო.

ანუნიას უნდოდა, შეესწორებინა, ისუნტის კი არა, ინსულტისო, მაგრამ ამის ხასიათზე არ იყო. სოფო კი ისევ კაჭკაჭივით ჭრიალებდა: დედაშენი და მამაშენი მანქანით უნდა მოვიდნენ, ბებიაშენი მანდ წამოიყვანონ და რამე უსაშველონო.

ბებიაჩემი თავს იკლავს, ღმერთო, ეს ჩემი და რაღა მაინცდამაინც მაშინ ნაიქცა, ჩემს მოსახედად რომ მოვიდაო. ბებიაშენი კი წუნუნებს, ეს რა დამემართა, ამ ისედაც გასაცოდავებულ ადამიანს ახალი სადარდელი მივუმატეო.

ბებიას ხელი მოსტყდაო? ნიკი ხმას არ იღებდა, მაგრამ შეძრწუნებული იყო – ის თბილი ხელი, გემრიელ ხაჭაპურებს და ღვეზელებს რომ გვიცხოვბდაო? სულ რომ გვეფერებოდა და გულში გვიხუტებდაო? ფიქრობდა და თავს ძლივს იკავებდა, რომ არ ატირებულიყო... აბა რა ექნა, მეზობლის მტირალა გოგოსავით ხომ არ მოიქცეოდა!

ანუნიამ დედას დაურეკა, დედამ – მამას და გასაცოდავებული, ფრთებჩამოყრილი ინდაურის ქუკი-

მხატვარი
მალხაზ კუხაშვილი

ვით მოზუზული ბებია შინ ხელმოკიდებული მოიყვანეს. მალე სასწრაფო დახმარებაც მოვიდა. ექიმებმა ბებიასთან გააბეს საუბარი. ნიკიც თვალს არ ამორებდა დიდი ჟაკეტის სახელოებში წინილებივით შეყუჟულ მის ხელებს. თუმცა მოტეხილი ხელის დანახვისა წინასწარვე ეშინოდა, იქაურობას მაინც არ შორდებოდა. გულისტკივილით, მაგრამ უსაშველო ცნობისმოყვარეობით შეპყრობილი იდგა და ფიქრობდა, ის მოტეხილი ხელი ისევ ზედვე ჰკიდია თუ რა უყვესო...

ჟაკეტი გახადეთ, რომ ხელი ვნახო, თქვა ექიმმა. ჟაკეტის გახდაში ბებოს თეთრხალათიანი ქალი მიეხმარა და ბიჭს ახლა ლამის სიხარულისგან წამოსცივდა თვალები: სახვევი მოხსნეს თუ არა, დაინახა, რომ ბებოს მაჯაც ადგილზე ჰქონდა და ხელის მტევანიც. ოღონდ ეგ იყო, რომ ორივე კარგა ლაზათიანად შესიებოდა და დაბურცოდა, იმ ვეებერთელა კოპივით, ბებიაწამოიკვნესა.

– ნუ გეშინიათ, წაგიყვანთ საავადმყოფოში, იქ ხელს რენტგენზე გადაიღებენ და რაც საჭიროა, გაგიკეთებენ. მადლობა ღმერთს, იოლად გადარჩენილხართ, ადვილად შეიძლებოდა, მენჯის ძვალი მოგტეხოდათ.

ნიკი ოთახიდან გამოიჭრა, დერეფანში შემოსასვლელ კარში გასხლტა, ლელო დეიდა, ლელო დეიდაო, აყვირდა და ცერებზე შემდგარმა მეზობლის კარზე ზარის ღილაკს თითი მიაჭირა.

ლელო დეიდამ კარი გამოაღო. ის იყო, ნიკის გაუმარჯოსო, უნდა ეთქვა, რომ ბიჭმა სხაპასხუპით მიაყარა:

– ლელო დეიდა! ბებოს ხელი არ მოსტეხია, ისევ ზედა აქვს! ახლა რეგენს გადაუღებენ და მოარჩენენ, – მიახარა სახეგაბრწყინებულმა და ხელი კაბის ბოლოში ჩაავლო, – თუ არ გჯერა, წამოდი, ნახე.

– მომილოცავს, ჩემო ნიკუშა, – გაუცინა ლელო დეიდამ ბიჭს, შუბლზე აკოცა, ხელი ჩასჭიდა და ბებოს სანახავად გაჰყვა.

მოსუცს მარცხენა წარბზე რომ ამოსვლოდა.

ალექსი ნამორაძე

გამრჯე პიჭი

ღღეს ზატარა ზურიკომ დადგა კონტა კარავი. ისე ჩასვა ბომები არ შველოდა არავინ. მერე ახლოს კარავთან ააშენა „გარაჟი“, ნუგონ იქვე დააბა, როგორც ღამის დარაჯი.

კონკურსი

გრძელდება კონკურსი „ახალი სახელები საბავშვო მწერლობაში“, რომელშიც მონაწილეობის მიღება შეუძლიათ დამწყებ საბავშვო მწერლებს, ყველას, ვისაც სურვილი აქვს წეროს პატარებისთვის. ამჯერად გთავაზობთ **ნონო ქარცივაძის** ლექსებს.

ჭნეული ბუშტები

– ეს რა ხდება ოთახში?
– დაგორავენ დევები, გაბერილი, მსუქნები, დიდები და ჭრელები.

გარს უვლიან ჩუმ-ჩუმად აფხორილი კნუტები
– ღიპიანებს დავესხათ, დავუშინოთ მუშტები!

ლაჩრები ხომ არა ვართ, ხო და, რას ვიპრანჭებით, აბა, ერთი, რისთვის გვაქვს ამოდენა კლანჭები?

მართლაც ომი გამართეს, არ დაინდეს არც ერთი, არც ყვითელი, არც მწვანე, არც ნივთელი, არც თეთრი.

ბევრი იკოტრიალეს და იქნიეს მუშტები, სანამ სულ არ დახეთქეს ჭრელა-ჭრულა ბუშტები.

მხატვარი
კანო ფრანგიშვილი

ჭიამაია

იპრანჭება სარკესთან
ციცქნა ჭიამაია
– კოპლიანი სამოსი
მართლაც მშვენის ძალიან.

მე და მინდვრის ყაყაჩოს,
სილამაზით განთქმულებს,
აბა, ვინ შეგვედრება
კობტებს და მოხატულებს?

ყველას ძლიერ ვუყვარვართ,
ყველა ჩვენ გვეფერება,
დილიდან საღამომდე
ამიტომ გვემღერება.

ვალამაზებთ ბუნებას
ნითელკაბიანები,
ნაზი, სიფრიფანები,
ტურფა ხალიანები.

ვასილ გულუბრი

ჩაიფასნი

მან მიყვინა
ისე ძაღვი
მაქ
სურში
ათუხთუხებს
ჩაიდანს.
გვსეკავს

კაჭკაჭი

–ჩაიანი საიდან?

–სტუმრად ვიყავ ქალაქში,
ვინახულე მამიდა. ჰოდა, როცა
ერთ დილას ბაზრობაზე წავიდა,
მეც, რომ ყოველ დღით ჩაის ვსვამ.
ვუყვარვარ, ლამის გულში ჩამისვას.

მოიწყინა კაჭკაჭმა, - მეც
რომ მყავდეს მამიდა, წავიდოდი
სტუმრად და მიყიდიდა
ჩ ა ი დ ა ნ ს.

მხატვარი
ლავა სულაკაური

ღღას ანის ღა, ღღას!

ანანო სიხარულიძეს

ემზარ კვიციანი

ახლოვის უვიღვილი

მიყვარს შენი ტიტინი,
დიტუნია, დიტო!
ისეთ ტყეს დაგიხატავ,
თვალი ვერ მოსწყვიტო.

ძებნა არ დაგვჭირდება
ფიჩხისა და შეშის...
შვლებს და კურდღლებს გავუშვებთ
იმ დაბურულ ტყეში.

შენს პატარა მეგობრებს
სიამეს რომ გვრიდეს
მოვაშენებთ შოშიებს,
ხობებსა და გვრიტებს.

სახალისოდ, ორიოდ,
გვეყოლება მელაც;
ნუნკობა თუ გაბედეს,
თავს წავაცლით ხელად.

გავაჩალოთ კოცონი,
დავცხოთ დიპლიპიტო....
იფრთხიალე, იცეკვე,
ჩიტუნიავე, დიტო!

ოცდაოთხი მაისია,
სიცოცხლე და ხალისია,
ამობრწყინდა დილის მზე,
მოულოცა ანანოს,
დაბადების დღე.
მზე ანანოს დაჰხარის,
არ აცილებს თვალს,
ააშორებს ანანოს,
ბოროტსა ავს.
ოცდაოთხი მაისია,
სიცოცხლე და ხალისია,
ამობრწყინდა დილის მზე,
მოულოცა ანანოს,
დაბადების დღე.
ღღაც არის და, - ღღაც.

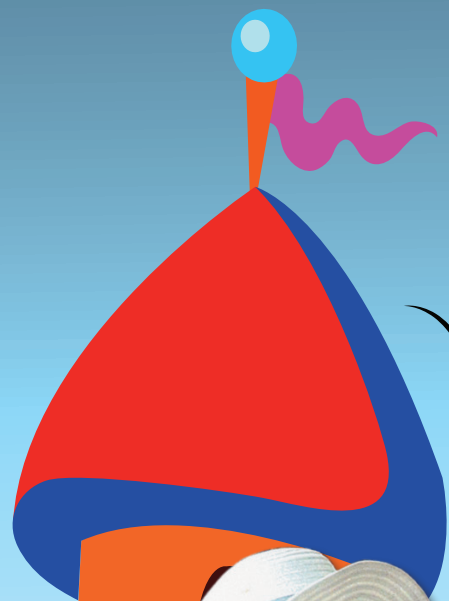
მხატვარი
ნათია გუგუნიძე

გილოცავთ დაბადების დღეს!

მარია
ზოიკა

ანანო
სიხარულიკა

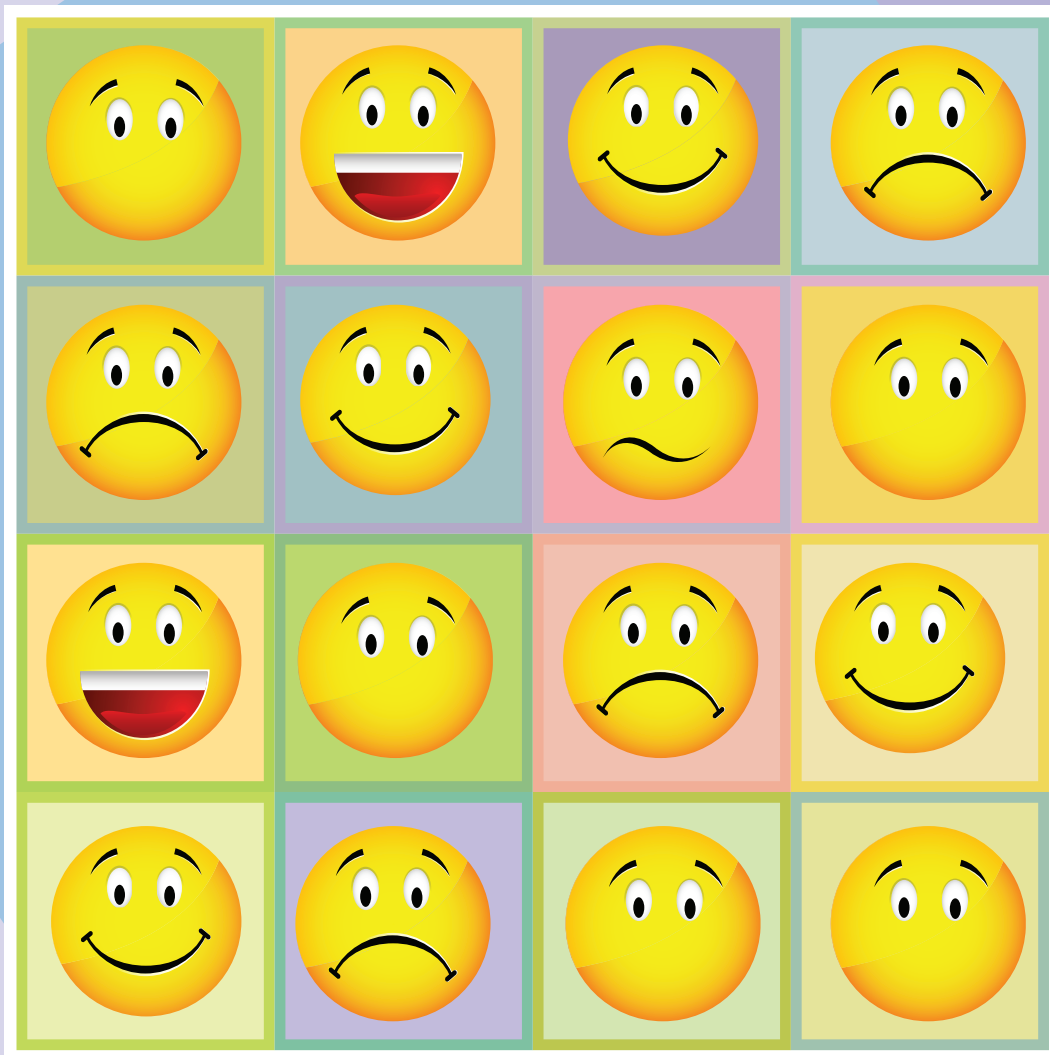

ანა
თეთრაშვილი

ალექსანდრა

მაყვარებულ ცარიელ სმარტებს ჰარია ისე, რომ ვერცხაყაყაყი და ჰარიაზინცაყაყი რიგებში ირი ერთხარია სმარტია ან გამეორდეს.

მანია კარსელი

კედელზე ცხენი ხატია,
 იატაკზე კი - ძაღლები,
 მონატულია ფანჯარა,
 მონატულია კარები.
 მზე ახატია სავარძელს
 და ვარსკვლავები მაგიდან,
 ჭერზე დამსხდარან კურდღლები,
 სწილო გვილიმის ჭადიდან.
 ღამის შეგვლებოს ეველანი,
 ჩვენც ვეღარ გადავურჩებით:
 ხელში ჩაიგდო გიორგიმ
 საღებავი და ფუნჯები!

ჩიქო, ჩიქო, თქვოს ჩიქო, ლაქობლოსკენ ვზინდი, ვზინდი...

წერილები დანიიდან

ელენე და ნიკოლოზ ნაქაძეები

„დილა“ ყველა ნომერში გვერდს დაუთმობს საზღვარგარეთ მცხოვრებ ქართველ ბავშვებს. მოგვწერეთ და გამოგვიგზავნეთ თქვენი ნამუშევრები.

ცომ სოყრა

საქართველო ში, საქართველოში თითქმის სულ თბილა, ლამაზი სახლებია, ეკლესიები და მთები. მე მიყვარს საქართველო. ლიან მომწონს ერთი ქსნ და ვეზა ერთი ვატი რომ ანთებს ჩირაღდებს ძველ თბილისს.

31-07-2013
ნიკო

საქართველო

საქართველო ძალიან მიყვარს. საქართველო ლამაზი და თბილი ქვეყანაა. ზოგჯერ შეიძლება ნახო ცხოველები. ჩვენ უნახეთ ვარი, რომელიც დაბმული იყო და ძალიან სასყალო იყო. საყვარელი და დახრილი თვალები ჰქონდა. საქართველოში ბევრი სახლია ლამაზი. ძალიან მიხარია ჩვენ რომ ვეაქვს ლამაზი სახლი ბუხრით და გამოქვაბულებით. გამოქვაბულში ბრუვალი თუანჭობია.

თვითონ რომ შეგვიძლია გავალოთ. დანიაში ძალიან მენსა ცრება საქართველო. მენსა ცრებიან ბებიები და ძაბუები რომლებიც საქართველოში არიან და ისინიც, რომლებიც ვარდაიცვალებენ.

ნავიდა და – დარჩა

ნინო ბეზარაშვილი

ნავიდა ამ წუთისოფლიდან მარადიულ საუფლოში უხუცესი საბავშვო მწერალი ნინო ბეზარაშვილი. იგი მარტო მწერალი არ ყოფილა – დიდი ბებოც იყო – ბებოს თვალითა და გულით ხედავდა ირგვლივ ყველაფერს, ბებოს შუქსა და სხივს ასხივებდა.

საკუთარი არც შვილი ჰყოლია და არც შვილიშვილი, მაგრამ ნინო ბეზარაშვილი ყოველ ბავშვში თავის შვილსა და შვილიშვილს ხედავდა მათთვის წერდა, მათთვის იხარჯებოდა, მათთვის ცხოვრობდა.

ის რომ თავის კბილა მეგობარ-მწერლებთან ერთად „დილის“ რედაქციაში შემოხუხსუნდებოდა, ყველას გული გაგვინათდებოდა – თურმე ლამაზად დაბერებაც შესაძლებელი ყოფილა.

ქალბატონი ნინო რომ დაფასებული მწერალი იყო, შიო მღვიმელის პრემიის ლაურეატი, ორი ათეული წიგნის ავტორი, ეს ბევრმა იცის, მაგრამ თანდაყოლილი მოკრძალებული ბუნების გამო ცოტანი თუ იცნობენ მის პირად ცხოვრებას, პიროვნულ ყოფას, ამიტომაც ამ რამდენიმე წლის წინათ „დილის“ არქივიდან მისი ძველი ავტობიოგრაფია ამოვქექეთ და აქედან ზოგ რასმე თქვენც გაგაცნობთ:

ნინო ბეზარაშვილი დაბადებულია გულ-კახეთში, გურჯაანში. მამამისი ლევანი წელმაგარი, გამრჯე მევენახე ყოფილა, თანაც – კარგი მგალობელი. ნინოს დედა ოთხი წლისას მოუკვდა, მამამ ცოლი მოიყვანა და მწერალმა ბალაობიდანვე იგემა ობლის მწარე ლუკმა, თუმცა თავის გამზრდელისათვის სიტყვა „დედინაცვალი“ არასდროს უკადრებია და – დედისმაგიერი მზრდიდაო, ამბობდა. ოცდაჩვიდმეტში მამაც გაუციმბირეს და ოჯახის ტვირთს თხუთმეტი წლის გოგონამაც შეუყენა თავისი სიფრიფანა მხრები. სწავლობდა დაუსწრებლად ფილოლოგიის ფაკულტეტზე და თანაც მუშაობდა ჯერ უპატრონო ბავშვთა სახლში, მერე – გურჯაანის საშუალო სკოლაში. არასოდეს გათხოვილა და თავის პირველ ლექსს ისე იგონებდა, როგორც პირველსა და უკანასკნელს სიყვარულს:

„ქიზიყში ვიყავი, ნათესავებთან... ზამთარია, იანვარი, მაგრამ მზე ანათებს, თბილა. მიუყვები ალაზნის ველს, ჩავუარე თამარის ციხე-ხორნაბუჯს... და, აი, გალავნის ძირში, ვხედავ, ბალახი ბიბინებს, იმ სიმწვანეში დგანან თეთრად გადაპენტილი ალუბლები, ჰყვავიან... იანვარში, განა! გოაცების ენა ლექსის ყოფილა, ამ გოაცებამ ამომათქმევინა პირველი ჩემი ლექსი, რომელიც ასე მთავრდებოდა: „გაზაფხულია საქართველოში, იანვარშიაც გაზაფხულია!“

ასევე საგულისხმოა ქალბატონ ნინოს მონათხრობი, თუ როგორ შექმნა თავისი პირველი მოთხრობა: „ერთხელ დავინახე, გამორღვეულ ღობესთან სოფლის მოზრდილი ბიჭები ხუთიოდე წლის ბიჭუნას აგულიანებდნენ – შენ გაეტევი, გაძვერი, კიტრები დაკრიფე და გამოგვიტანეო. ერთი კოჭებსა ჰპირდებოდა, მეორე – შურდულს. მივაყურადე, ნეტა რასა იქმს ბიჭი-მეთქი. პატარამ არაფერი ინდომა: ეგ კიტრები სხვისაა, თუ გინდათ, ჩვენებიანთ ბოსტნიდან გამოგიტანთო... რაც ვნახე და გავიგონე, დავწერე და აკი პატარა მოთხრობასავით არ გამომივიდა!“

ასე იყო მიყურადებული ნინო ბეზარაშვილი იმთავიდან ამთავამდე ბავშვებს, ხალხს, სოფელს, მინას... ისე სულ ამოდ გავისარჯეთ – მწერალ-ქალს ყველაზე ცოცხლად ის გოგო-ბიჭები ხატავენ, მის მოთხრობებში რომ გაბნეულან.

რითაც დავინწყეთ, იმითვე დავამთავრებთ:

წლები და ხანი – რად უნდა ამას ფარისევლობა – უკეთესისკენ როდი ცვლის ადამიანს... ამიტომაც მივსტირით ჩვენს გაფრენილ სიყმანვილს: „ეჰ, წუთით მაინც დაბრუნდებოდე ჩვენი ბავშვობა და სილამაზე“. მაგრამ არსებობენ ადამიანები, ძირითადად – კეთილი ხალხი, მსცოვანებას რომ დაიმშვენებენ. განსაკუთრებით – მწერლები... მით უფრო – საყმანვილო მწერლები... აკაკი ავილოთ: ულამაზესი კაცი გახლდათ, მაგრამ წლებმა კი არ დააბერა – დაამშვენა და გააღვთაებრივა.

ნინო ბეზარაშვილიც დაამშვენა მსცოვანებამ – სული გოგონასი შეინარჩუნა და იმიტომ!

ნავიდა ჩვენგან 92 წლის გოგონა – ნინო ბეზარაშვილი, ჩვენი ტკბილი ნინო-ბებო.

ნავიდა და – დარჩა!

ჟურნალ „დილის“ რედაქცია

ღმინდრა

ერთი გამხმარი ხის ქვეშ მინაში ჭიანჭველები ბინადრობდნენ. პატარა ჭიანჭველები ძალიან ჰგავდნენ ერთმანეთს. იმათში მხოლოდ ერთი გამოირჩეოდა, თავის და-ძმებთან შედარებით, თითქოს უფრო სწრაფად აიყარა ტანი. ერთხელ დედამ მოფერებით უთხრა:

– შენ ჩემს შვილებში ყველაზე ტანადი ხარ, რომ გაიზრდები, ღონიერი იქნებიო.

იმანაც შეიფერა დედის სიტყვა, ყოყობდა, თავი მოჰქონდა, ყველაზე ღონიერი ვარო, ამიტომ და-ძმებმა ღონიერა შეარქვეს. როცა ჭიანჭველები მოიზარდნენ, დედამ ისინი საშოვარზე გაგზავნა.

– აბა, თქვენ იცით, როგორც იყოჩაღებთ და ხელსავსენი დამიბრუნდებითო.

და-ძმანი აქეთ-იქით გაიფანტნენ: ზოგი ხეზე აცოცდა, ზოგი ბალახებში შეძვრა, ზოგიც სურნელოვან ყვავილს ეწვია. ღონიერამაც იცუცუნა, იცუცუნა და ბოლოს ერთ მინდორში ნასუფრალს წააწყდა. იქ ბლომად ეყარა პურის ნამცეცები, მაგრამ ღონიერამ ნამცეცებს ზედაც არ შეხედა. „რალა ღონიერა ვიქნები, თუ მეც ჩვეულებრივი გამწლიკული ჭიანჭველებივით ერთ კიკნა ნამცეცს მოვიკიდებ ამ ჩემს ზორბა ზურგზეო“.

ისუნსულა ღონიერამ ნასუფრალზე, ისუნსულა და ახლა პურის ვეება ნატეხი იპოვა.

– აი, სწორედ ასეთი ტვირთი შეეფერება ჩემისთანა წარმოსადგე ჭიანჭველასაო, – თქვა ღონიერამ, მერე პურის ნატეხის ქვეშ შეძვრა, მოიგდო ზურგზე და ჰერი... გაუდგა გზას.

პირველად მსუბუქად მიდიოდა ღონიერა, სულ არ გრძნობდა დაღლას, მაგრამ ჯერ ნახევარი გზაც არ ჰქონდა გავლილი, რომ ტვირთი დამძიმდა,

ლოდივით დაანვა მხრებზე და სუნთქვა შეეკრა. მაინც არ გაუტყდა ჩვენი ღონიერა, ვაკეზე კიდევ კარგა ხანს ატარა პურის ნატეხი. აღმართს რომ შეუდგა, მაშინ კი გაჩერდა, გაუძნელდა ტვირთის წაღება. გადასაგდებადაც არ ემეტებოდა; რომ გაემეტებინა კიდევ, დაღლილ-დაქანცულს იმისი თავი აღარა ჰქონდა, ეს მიძიმე ბარგი მოეშორებინა ზურგიდან.

მინაზე გართხმულმა ჭიანჭველამ ყვირილი მორთო:

– მიშველეთ, მიშველეთ, ვიჭყლიტებო! იქვე, ბუჩქის ძირას, თურმე თავგებს ჰქონდათ სორო. ყვირილზე ერთმა წრუნუნამ ამოყო თავი. გაიხედ-გამოიხედა, მაგრამ არავინ ჩანდა. ყვირილი კი ისმოდა და ისმოდა. საით წასულიყო, ვისთვის რა ეშველა, არ იცოდა თავუნამ.

უცებ წრუნუნას მადის ამშლელი სურნელი ეცა. ცხვირი მიატრიალ-მოატრიალა, ყველა მხრიდან ჩაისუნთქა ჰაერი, მიხვდა, საიდანაც მოდიოდა სუნი, მიჰყვა, მიჰყვა და პურის ნატეხს არ მიადგა!

– მიშველეთ, მიშველეთ, სახლამდე მიმატანიეთ ბარგი, თქვენს გახარებასო! – კიდევ დაიყვირა პირქვე დამხოზილმა ჭიანჭველამ.

წრუნუნას ძალიან შიოდა. პურის დანახვაზე ნერწყვი მოუვიდა.

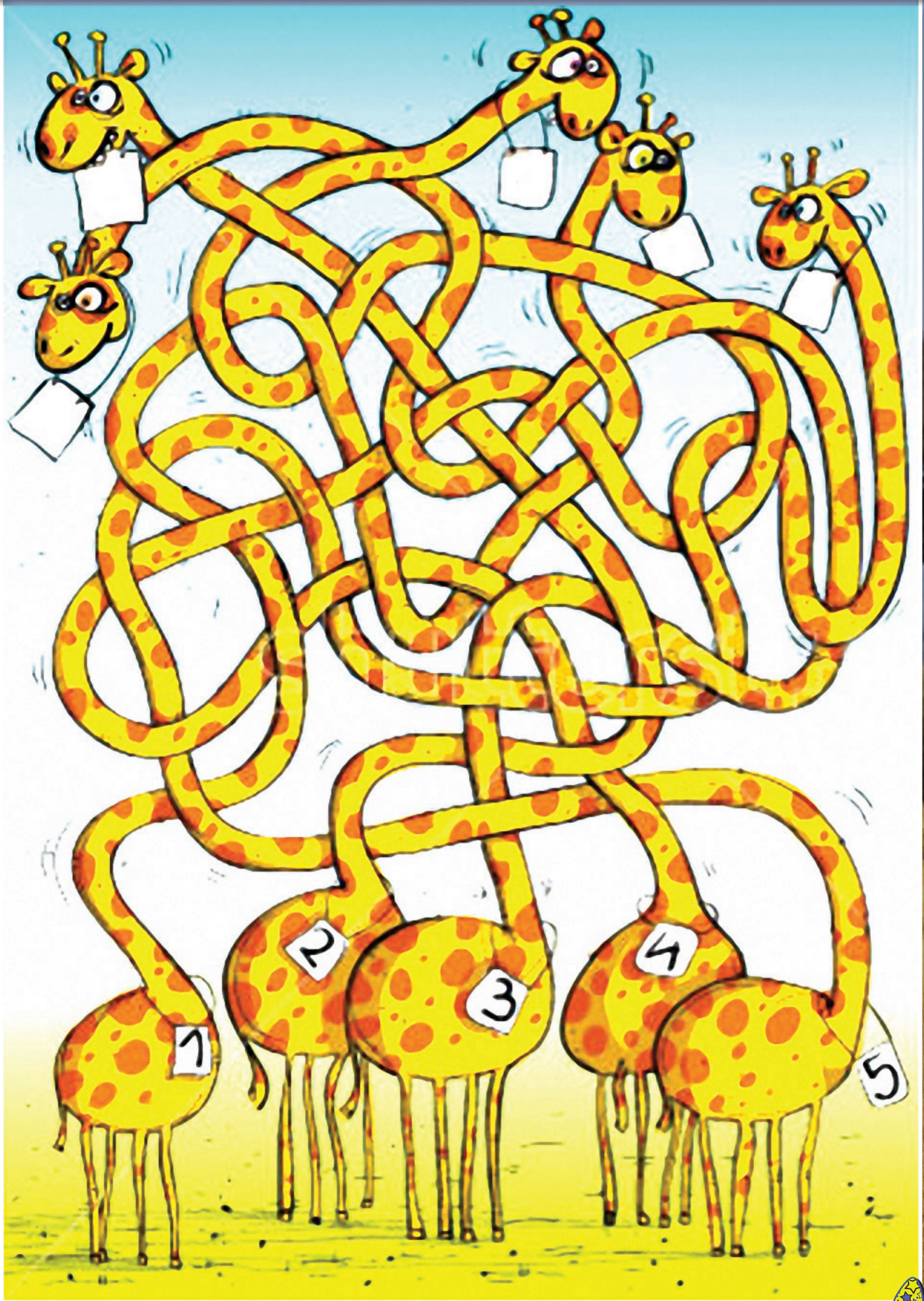
– გიშველი, გიშველიო! – დაიძახა, პურის ლუკმას მაგრად ჩაავლო თავისი ნემსა კბილები და სოროსკენ გააქანა.

ღონიერა კი იწვა მანამდე, სანამ მისი და-ძმანი მოვიდოდნენ, ნელმონყვეტილს მხარში ამოუდგებოდნენ და შინ წაიყვანდნენ.

მხატვარი
ნანა სანია

მსბღიჩობა

წინა ნომერში გამოქვეყნებული
გიორგი თათულიშვილის
ნახატის მიხედვით 7 წლის
ნიკოლოზ ზიზიბაძემ
აი, ასეთი ამბავი მოიგონა და
გამოგვიგზავნა.

ზღარბი და უფე

ზღარბი ტყეში მიდიოდა. უცებ ხმა შემოესმა. დაინახა ხომალდი, რომლის მსგავსი მანამდე არ ენახა. ვიღაც ტიროდა. ხმას გაჰყვა და პატარა უცხოპლანეტელს მიადგა. რა გატირებსო, ჰკითხა. მე ახალი ობიექტიდან ვარ, უფო მქვია და ძალიან მახინჯი ვარო, – უპასუხა უცხოპლანეტელმა. ზღარბმა უთხრა:

– ფუტკრების მეფესთან წადი და ის მოგცემს სილამაზის წამალს, თვითონვე ამზადებს. არ ვიცი, რამე უნდა მისცე სანაცვლოდ თუ სიკეთეს გამოიჩენს და ისე მოგცემს, მაგრამ ცდად მაინც ღირს.

უცხოპლანეტელი გზას გაუდგა და ფუტკრების სამეფოს მიადგა.

– მეფე სასახლეშია? – ჰკითხა იქვე მდგარ მცველებს. აღმოჩნდა, რომ მეფე, დედოფალი და მათი ასული სასაიროდ წასულიყვნენ. მაინც რისთვის მოხვედითო? – ჰკითხეს ჯარისკაცებმა.

– მე იმისთვის მოვედი, რომ ჯადოსნური სილამაზის წამალი გამოვართვა თქვენს მეფეს.

– ოოო! ამისთვის, ალბათ, ნატვრისთვალის მოტანა მოგიწევთ, მაგრამ, ჯობია, მეფეს დაელოდოთ.

მეფეც დაბრუნდა. პატარა უცხოპლანეტელმა მასთან შესვლა ითხოვა.

– მეფეო, გავიგე, რომ სილამაზის წამლისთვის ნატვრისთვალს ითხოვთ. მიბრძანე, სად მოვიპოვო.

– ის ნატვრისთვალი ვულკანის ბზარშია ჩაჭედილი. აქამდე მისი მოპოვება ვერავინ შეძლო, შენ თუ მომიტან, სილამაზის წამალსაც მოგცემ და ჩემი ქალიშვილის გამომცხვარ ღვეზელსაც გაგატან. – მეფემ გამურული რუკა მისცა და უფოც გაუდგა გზას. ბევრი იარა თუ ცოტა იარა, მიადგა ვულკანს. ვულკანი ჩამქრალი იყო, არ ზანზარებდა. ნეტა, აქ სამიში რა უნდა იყოსო, – გაიფიქრა პატარა უცხოპლანეტელმა, – ეგებ ჩემი ნაცნობი ზღარბი დამეხმაროსო. წავიდა იქ, სადაც პირველად ზღარბი ნახა. მას ხომალდი შეეკეთებინა და მეგობარს სიურპრიზს უმზადებდა. ზღარბმა უთხრა, როგორც კი ფეხს შედგამ იმ მთაზე, აზანზარდება და შიგ ჩაგიყოლებს, იქ ასვლა არაფრით არ შეიძლებაო.

– ერთი რამე მოვიფიქრე, მოდი, კატაპულტა გავაკეთოთ, ზედ დიდი ლიანა მივაბათ, დიდი ჯოხი მივამაგროთ და თუ მიზანში კარგად გავისვრით, ნატვრისთვალი ჩვენი გახდებაო.

ასეც მოიქცნენ, ნატვრისთვალი ნაბზარიდან გადმოგორდა და უფოს ფეხებთან მიგორდა, მან ის მეფეს მიუტანა. მეფემ, როგორც დაჰპირდა, სილამაზის წამალი მისცა, მეფის ასულის გამომცხვარი ღვეზელიც გემრიელი გამოდგა, ის მეგობრებმა თანაბრად გაინაწილეს.

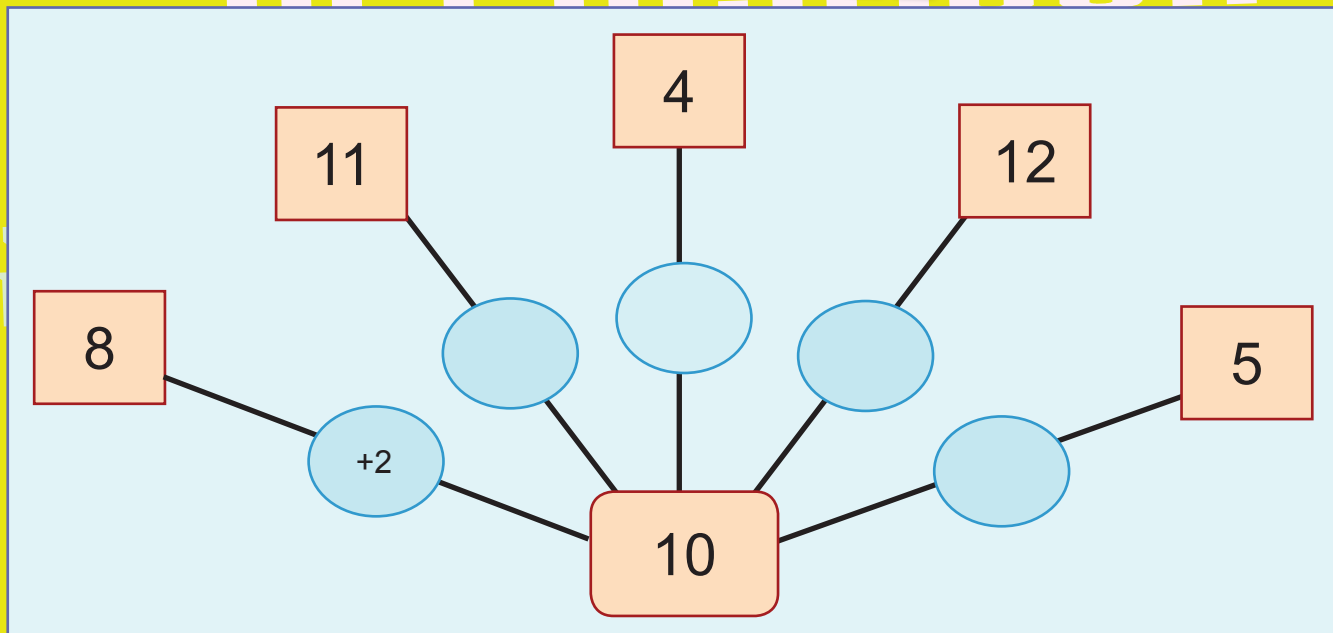
Ընկերություն

Մյ ցահ տանի քաջախաջ ցենցւոտոմ տճոլոսն
 արոնկայի ցոմնաբոնոնի ցահ մա-կայոյ արոնկն .
 ժալոնա մոկցան լաքա ցոմնաբոյ ուի լաքանի . կոմ
 ևկոմոլոր կաքոնա ուկոմիւնա յալոմ ժալոնո մկցոն
 ևքանա իւլոմ ցրոմոտոմ իմ ցոյոնոն ժալոն ցոյոն

1 1
 Բնակչւ

ՁՎՏԻՎՁՎՅՈՒՄՆԵՐԻ ԿԻՆՔ ԻՆՏԵՆՍԻՎՆԵՐԻ

ՁՎՏԻՎՁՎՅՈՒՄՆԵՐԻ ԻՆՏԵՆՍԻՎՆԵՐԻ

ბავშვის განვითვითქვენი

ლიაკო ჭუმბაკა

560

მთავარი რედაქტორი: დოდო ნიჭინიძე

ნახატი ყდაზე: თეა მიქაიასი

მის.: ზანდუკელის ქ. 1, ტელ.: 2 93 69 77

<http://www.dila.ge>, ელ-ფოსტა: dila1904@yahoo.com, facebook: საბავშვო გამომცემლობა დილა
ფასი: 2 ლარი